

TYDZIEŃ MODLITWY 2021

GŁOS ADWENTU

DWUMIESIĘCZNIK KONTAKTOWY DLA DUCHOWOŚCI DŁUGOTERMINOWO W RP wrzesień-październik 2021 ISSN 0860-2476 CENA 13,90 zł (w tym 5% VAT)

**POSELSTWA
BEZ PRECEDENSU**

PÓJDE GŁOSIĆ POSESTWA
TRZECH ANIOŁÓW

Drodzy w Chrystusie	2
Poselstwa bez precedensu	3
Autorzy czytanek	3
Poselstwa aniołów i misja Kościoła. Bóg wzywa, abyśmy poszli	4
Apel miłości. Wieczna ewangelia w poselstwie pierwszego anioła	7
Pokuta i sąd. Wieczna ewangelia w poselstwie pierwszego anioła	9
Oddajcie pokłon Stworzycielowi. Wieczna ewangelia w poselstwie pierwszego anioła	11
Ewangelia przezwycięża wszelką opozycję. Poselstwo drugiego anioła	13
Miłościwe ostrzeżenie od Boga. Poselstwo trzeciego anioła	16
Sąd Ostateczny i miłość Boża. Poselstwo trzeciego anioła	18
Poselstwa trzech aniołów. Fundament naszego stanowiska w czasach końca	20
Czytanki dla dzieci	23

GŁOS ADWENTU

Dwumiesięcznik Kościoła Adwentystów
Dnia Siódmego w Rzeczypospolitej Polskiej.
Ukazuje się od 1913 roku.
Redaguje kolegium:
Andrzej Siciński (redaktor naczelny),
Katarzyna Lewkowicz-Siejka (sekretarz redakcji).
Projekt makiety: Daria Ziędalska-Gil.
Łamanie: Jarosław Kauc.
Wydawca:
Wydawnictwo „Znaki Czasu”,
ul. Foksal 8/3, 00-366 Warszawa,
e-mail: redakcja@znakiczasu.pl.
Nakład 1100 egz.

Dział handlowy Wydawnictwa „Znaki Czasu”
pn.-czw. — godz. 8-16, pt. — godz. 8-13
tel.: 22-331-98-00, e-mail: kontakt@znakiczasu.pl
Sklep internetowy: sklep.znakiczasu.pl.

Nasze konta bankowe:
35 1240 6003 1111 0010 6365 5673 (złoty)
98 1240 6003 1787 0010 6572 3505 (dolar)
21 1240 6003 1978 0010 6572 3198 (euro)
Materiałów niezamówionych redakcja nie zwraca
oraz zastrzega sobie prawo do skrótów
i zmian w nadesłanych tekstach.

DRODZY W CHRYSTUSIE

© Krzysztof Romanowski

Tydzień Modlitw jest poświęcony najważniejszemu poselstwu, które ma być zwiastowane każdej żyjącej osobie na naszej planecie. Jestem przekonany, że Pan Bóg powołał nas w tym celu. Drodzy, pomyślmy o tym szczególnym zadaniu, które Bóg nam powierzył. Jestem Bogu niezmiernie wdzięczny, że ostanie Boże przesłanie, które nazywamy poselstwem trzech aniołów, będziemy studiować przez cały tydzień w atmosferze modlitw. Mam nadzieję, że wzbogaci to nasze życie duchowe i uświadomi nam powagę czasu. Przesłanie nazwane jest ewangelią wieczną, która była zwiastowana od samego początku. W uroczystych i ostrzegawczych słowach wzywa ludzi do zwrócenia uwagi na Boga jako Stwórcę, Sędziego i jednocześnie naszego Obroncę. Kieruje uwagę na Bożą miłość, przebaczenie i jednocześnie na Boży sąd oraz Jego sprawiedliwość.

Żyjemy w czasie, gdy prawie cały świat przyjął teorię ewolucji i podaje ją jako coś pewnego i wiarygodnego. Chociaż nie ma na to żadnych poważnych dowodów. Jesteśmy świadomi, kto tak naprawdę jest jej „autorem”. Przypisuję się ją Karolowi Darwinowi, ale w rzeczywistości autorem jest szatan, który za wszelką cenę pragnie usunąć Boga z aktu stworzenia. Bóg jest jedynym źródłem życia. Jako Stwórca ma prawo określić zasady, które przekazał w postaci Biblii i Dekalogu. Te uniwersalne zasady obowiązują każdego człowieka. Są podstawą naszej egzystencji i Bożego sądu i nie da się bez nich bezpiecznie i szczęśliwie żyć.

Zostaliśmy powołani jako Jego ambasadorzy do zwiastowania niezwykle ważnego poselstwa, które wzywa nas do wierności, miłości i oddania chwały Bogu. W czasie gdy świat religijny jednoczy się w fałszywym kulcie, Bóg ma wierny lud, który przekazuje ostrzeżenie o Bożym sądzie i najważniejszym wydarzeniu — powtórny przyjściu Jezusa.

Ellen G. White napisała: „Stoimy u progu wielkich, poważnych wydarzeń. Proroctwa spełniają się szybko. Pan stoi u drzwi. Wielkiego dzieła trzeba dokonać, żeby przedstawić ludziom zbawcze prawdy ewangelii. Głoszenie tych prawd to dzieło poselstwa trzech aniołów. Pan chciałby, żeby szerzenie tego poselstwa było największą i najważniejszą pracą wykonywaną na świecie w naszych czasach”.

Serdecznie zapraszam do udziału w nabożeństwach modlitewnych i zwiastowania tego szczególnego Bożego przesłania.

RYSZARD JANKOWSKI

[Autor jest przewodniczącym Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w RP].

*Panie, wysłuchaj moich słów,
Przejmij się moimi westchnieniami,
Zważ na głos mego błagania
Mój Królu i mój Boże,
Gdy zanoszę do Ciebie moje prośby.
Panie usłysz mój głos już od rana,
Już rano słowa w modlitwę układam,
Powierzam Tobie i czekam (Ps 5,2-4).*

POSELSTWA BEZ PRECEDENSU

Określenia „bez precedensu” często używa się na opisanie niedawno zaistniałego wyjątkowego wydarzenia. Nigdy przedtem nie byliśmy jednak świadkami tak wstrząsającej kumulacji wydarzeń dotyczących prawie wszystkich aspektów życia tak szybko i dramatycznie. Panuje powszechne odczucie, że wkrótce stanie się coś niesłuchanego, ale zapowiedzi tego są mgliste i niepewne. Jeśli kiedykolwiek adwentyści mieli ogłaszać z odwagą dane im przez Ducha Świętego poselstwa trzech aniołów z Księgi Apokalip-

sy 14,6-12, to teraz nastał ten czas. Powiedziano nam, że nie ma ważniejszego dzieła niż ogłaszanie tego „ostatniego poselstwa ginącemu światu”.

Podczas tegorocznego Tygodnia Modlitwy zanurzymy się głęboko w owe nader ważne poselstwa, w których sercu jest Jezus Chrystus i Jego sprawiedliwość. Jezus pragnie uświadomić nam konieczność zjednoczenia naszego życia w pełni i całkowicie z Nim.

Kościół Adwentystów Dnia Siódmego jest ruchem proroczym powołanym przez Boga w szczególnym czasie historii ziemi, aby ogłosić szczegó-

ne poselstwo, które może być przekazane tylko w tym czasie — apokaliptyczne poselstwo trzech aniołów.

Teraz jest czas, by studiować te przesłania, by modlić się z sercem otwartym na prowadzenie Boże i oddać się całkowicie w Boże ręce, mówiąc: pójdę głosić poselstwo trzech aniołów!

Niech Pan błogosławi was w szczególnej mierze, gdy poświęcicie czas, aby być z Nim w czasie tego ogólnościowego Tygodnia Modlitwy.

TED N.C. WILSON

[Pastor Wilson jest przewodniczącym ogólnościowego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego]

AUTORZY CZYTANEK

Autorzy czytanek tegorocznego Tygodnia Modlitwy to wyjątkowy duet — ojciec i córka. **Angel Manuel Rodríguez** jest emerytowanym dyrektorem Instytutu Badań Biblijnych przy Generalnej Konferencji Kościoła. Urodził się w Puerto Rico. Zdobył doktorat z teologii na Uniwersytecie Andrews i służył Kościołowi ja-

ko pastor, wychowawca i urzędnik kościelny. Jego córka **Dixil Lisbeth Rodríguez** uzyskała doktorat z retoryki na Texas Woman's University i pracowała jako profesor uniwersytecki oraz kapłan szpitalny. „Lubię uczyć, ale pasjonuje mnie działalność humanitarna i duszpasterstwo” — mówi, zapytana o ulubione zajęcia.

© Deangelo - bank zdjęć Photogenica

POSELSTWA ANIOŁÓW I MISJA KOŚCIOŁA BÓG WZYWA, ABYŚMY POSZLI

W każdym okresie historii Bóg zlecał swemu ludowi szczególną misję. Choć szczegóły jej wypełniania się różniły, to ostateczny cel zawsze był ten sam — przekonać ludzi do nawiązania z Bogiem zbawiającej więzi, która będzie trwać wiecznie.

Ponad 2,5 tys. lat temu Bóg powołał pewnego młodego człowieka do ważnej misji, która miała trwać nie tylko przez całe jego życie, ale także sięgać poprzez wieki do naszych czasów, a nawet dalej. Daniel miał być jasnym światłem, świecącym nieustraszenie na dworach królewskich, służąc

stojącym u szczytu władzy i jednocześnie Królowi królów, który „odśłania tajemnice” i „wyjawia, (...) co się stanie” (Dn 2,29 Biblia Tysiąclecia).

Te tajemnicze proroctwa, a szczególnie te dotyczące dni ostatecznych, zostały ukazane w Księdze Apokalipsy jako otwarta książeczka (mały zwój), która miała być zapieczętowana do czasów końca. Powiedziano Janowi, aby wziął z rąk anioła tę książeczkę i ją zjadł, i że w jego ustach będzie „słodka jak miód”, ale „gorzkością napełni [jego] żołądek” (Ap 10,8-9).

W Ap 10 Jan reprezentuje lud Boży, który w 1844 roku doświadczył wielkiego rozczarowania. Otwartą książeczką jest proroctwo Daniela zawierające przepowiednie o oczyszczeniu świętych i nadchodzącym sądzie śledczym. Przekonanie, że Jezus miał wtedy przyjść, było dla wierzących w Jego drugi adwent słodczą, ale gdy Chrystus wbrew oczekiwaniom nie przyszedł, nastąpiło gorzkie rozczarowanie. Głosili oni przyjście Jezusa, ale ich praca jeszcze nie była zakończona. Istniało bowiem dodatkowe poselstwo, które według planu Bożego musiało zostać ogłoszone.

szone całemu światu. Poselstwo to, podzielone na trzy części, zapisane jest w Ap 14,6-12 i znane jest jako poselstwo trzech aniołów.

Duch Proroctwa mówi nam, że pierwsze i drugie poselstwo zostało przekazane przez wczesnych adwentystów. Natomiast trzecie poselstwo zostanie dodane do dwóch pierwszych tuż przed powrotem Jezusa. Połączenie tych trzech poselstw będzie końcowym Bożym wezwaniem skierowanym do tego świata.

Nasze zadanie jako Bożego Kościoła, tak zwanej resztki albo ostatków (zob. Iz 28,5), zostało jasno określone w natchnionych słowach: „adwentyści dnia siódmego zostali umieszczeni w świecie jako strażnicy i nosiciele światła. To im powierzono ogłoszenie ginącemu światu ostatniego ostrzeżenia. To ich oświeciła cudowne światło ze Słowa Bożego. To im powierzono zadanie o szczególnej wadze — ogłoszenie poselstw pierwszego, drugiego i trzeciego anioła. Nie ma innego tak wielce ważnego zadania. Nie mogą pozwolić, aby cokolwiek innego zajęło ich uwagę. (...) Świat ma być ostrzeżony, a lud Boży ma być wierny zadaniu, które mu powierzono”¹.

Skoro Bóg powierzył nam ogłoszenie światu tych poselstw, jak ważne jest, abyśmy sami rozumieli te przesłania i wagę dzieła, którym się nimi.

Pierwsze poselstwo

Poselstwo pierwszego anioła z Ap 14,6-7 ogłasza wieczną ewangelię: zbawienie przez sprawiedliwość i łaskę Chrystusa, Jego usprawiedliwiającą i uświęcającą moc. Anioł ogłasza, że czas sądu nadszedł i wzywa ludzi, aby powrócili do czczenia Boga jako Stworzyciela.

“ Adwentyści dnia siódmego zostali umieszczeni w świecie jako strażnicy i nosiciele światła.

To im powierzono ogłoszenie ginącemu światu ostatniego ostrzeżenia — poselstw pierwszego, drugiego i trzeciego anioła ”

Ogłoszenie, że żyjemy w czasie sądu, oparte jest na wypełnieniu proroctwa z Dn 8,14, które mówi, że po 2300 wieczorach i porankach (czyli proroczych dniach-latach) świątynia miała zostać oczyszczona. Od 22 października 1844 roku żyjemy w czasie znanym jako sąd przedadwentowy — czyli w czasie oczyszczania niebiańskiej świątyni. Ten sąd śledczy ostatecznie zdecyduje, kto zostanie zabrany do nieba, gdy Jezus powróci.

Wezwanie do czczenia Boga jako Stworzyciela automatycznie nakłada na ludzi odpowiedzialność, by czcić dzień, który upamiętnia Jego stwórcze dzieło.

Powiedziano nam, że „szabat stanie się wielkim testem lojalności, ponieważ jest to ten aspekt prawdy, który został w szczególny sposób zniekształcony. Kiedy ludzie staną w obliczu końcowego testu, wówczas zostanie narysowana wyraźna linia podziału pomiędzy tymi, którzy służą Bogu, a tymi, którzy Mu nie służą”².

Ale jest coś więcej w czczeniu Boga jako Stworzyciela — to gotowość porzucenia fałszywych teorii o początkach życia. Niezwykle jest wierzyć w ewolucję i jednocześnie twierdzić, że Bóg jest Stworzycielem. Tego się

nie da połączyć. Co więcej, teoria ewolucji jest w pewnym sensie formą spirytyzmu, gdyż „spirytyzm uczy, że «człowiek jest istotą rozwijającą się; jego przeznaczeniem od chwili narodzin jest rozwijanie się, również w wieczności, w kierunku Bóstwa»”³.

Drugie poselstwo

Poselstwo drugiego anioła, zapisane w Ap 14,8, zwiastujące upadek Babilonu, zostało najpierw ogłoszone w 1844 roku⁴. Ponieważ w proroctwie to poselstwo pojawia się po poselstwie o sądzie i ponieważ Kościoły, do których się odnosi, były niegdyś czyste, Babilon oznacza w nim Kościoły, które odrzuciły ostrzeżenie o sądzie.

Poselstwo o upadku Babilonu jest powtórzone w Ap 18,1-4. Do ludu Bożego nadal znajdującego się w Babilonie skierowane jest wezwanie do opuszczenia go, aby nie uciepiał od plag, które zostaną na Babilon wylane. Stąd Babilon składa się z Kościołów, które od średniowiecza nauce mnożąc błędów.

Choć upadek Babilonu zaczął się latem roku 1844, to jest to proces stopniowy. Zakończy się, gdy te Kościoły: po pierwsze odrzuca

trzy poselstwa z Ap 14 i ulegną wielkiemu zwiedzeniu i fałszywym cudom szatana; po drugie złączą się całkowicie ze światem, przyjmując i wierząc w to, czego naucza i co akceptuje⁵.

Ważne jest, żeby lud Boży będący jeszcze w Babilonie znał jego grzechy i błędy i zrozumiał potrzebę natychmiastowego opuszczenia go. Nakłada to na nas wielką odpowiedzialność, aby wykonać misję ogłaszania tych poselstw. Choć to głoszenie spotka się z wielkim gniewem i gwałtowną opozycją, musimy iść na przód w chrześcijańskiej miłości i biblijnej autentyczności, tak jak to czynili ci, którzy w przeszłości wykonywali zadania zlecone im przez Boga⁶.

Trzecie poselstwo

Poselstwo trzeciego anioła z Ap 14,9-11 zawiera jasne ostrzeżenie: nie oddawaj czci bestii ani jej obrazowi, nie przyjmuj jej znamię. Poselstwo to opiera się na prorocztwie z Ap 13. Bestia symbolizuje Kościół odstępczy. Obraz tej bestii uczyniony jest przez drugie zwierzę, reprezentujące Stany Zjednoczone. Zauważ wy tłumaczenie podane przez Ellen G. White: „Aby Stany Zjednoczone stworzyły wizerunek bestii, władza religijna musi kontrolować rząd cywilny w taki sposób, aby autorytet państwa był również wykorzystywany przez Kościół do realizacji własnych celów”⁷.

Przez ponad 200 lat Stany Zjednoczone były symbolem wolności religijnej. Jednak według prorocтва Biblii nadchodzi czas, gdy swobody religijne zostaną pogwałcone i zacznie się ruch kontrolujący rząd do tego stopnia, że zostaną wydane prawa realizujące życzenia odstępczych Ko-

ściołów. Końcowym rezultatem tworzenia tego obrazu będzie brak tolerancji dla kogokolwiek niezgadającego się na żądania owego związku Kościoła z państwem⁸.

Odstępczy przywódcy religijni będą napełnieni gniewem, gdyż nie będą mogli obalić dowodów z Pisma o świętości soboty, a zachowujący biblijny szabat będą prześladowani i osadzani w więzieniach. Pośród tych wydarzeń głoszenie trzeciego poselstwa będzie niezwykle skuteczne, gdyż ludzie zobaczą, że proroctwo wypełnia się tak, jak mówili zachowujący przykazania. Gdy konflikt między prawdą a fałszem będzie się nasilał, nastąpi oczyszczenie Kościoła Bożego. „W miarę pogłębiania się zamętu wielka grupa tych, którzy twierdzili, że wyznają wiarę w poselstwo trzeciego anioła, ale nie zostali uświęceni przez posłuszeństwo prawdzie, porzuci swoją pozycję i przyłączy się do szeregów wroga. Jednocząc się ze światem i poddając się jego duchowi, zaczęli oni postrzegać wszystko niemal w tym samym świetle; kiedy zaś przychodzi próba, gotowi są stanąć po stronie tego, co łatwiejsze i powszechnie przyjęte. (...) Stają się najbardziej zażartymi wrogami tych, którzy byli ich braćmi”⁹.

Ci, którzy mocno trzymają się swojego Zbawiciela i odmawiają porzucenia prawd zawartych w orędziach trzech aniołów, zdają sobie sprawę z tego, że muszą — dzięki mocy Boga — kontynuować Jego misję i pozostawić Jemu jej rezultaty.

„Słudzy Boży z rozświeconymi twarzami i pełni świętego oddania pośpieszą z miejsca na miejsce, aby ogłosić poselstwo z nieba. (...) Poselstwo będzie rozprze-

strzeniało się nie tyle za pomocą wywodów, ile dzięki głębokiemu wpływowi Ducha Bożego. (...) Teraz promienie światła docierają wszędzie, prawda jest widoczna w całej swojej prostocie, a szeregi dzieci Boże zrywają więzy, które je powstrzymywały. (...) Bez względu na jednoczące się przeciwko prawdzie siły wielu stanie po stronie Pana”¹⁰.

Bracia i Siostry, to, co widzimy dzisiaj, jest sygnałem, abyśmy się obudzili, wzywającym nas, abyśmy szukali w Słowie Bożym, jak się przygotować na to, co nadchodzi. Tylko polegając całkowicie na Jezusie, w mocy Ducha Świętego, będziemy w stanie cokolwiek osiągnąć! Bóg przygotowuje nas na wylanie późnego deszczu, dającego moc potężnego ogłaszania niosących życie poselstw trzech aniołów.

Dzisiaj zapraszam was, byście odpowiedzieli na Boże wezwanie, mówiąc: Tak, Panie! W Twojej mocy pójde głosić poselstwa trzech aniołów. Gdziekolwiek mnie pošlesz, jestem chętny tam pójść. Amen.

TED N.C. WILSON

¹ E.G. White, *Testimonies for the Church*, t. 9, Mountain View (CA) 1909, s. 19. ² Tamże, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 365. ³ Tamże, s. 333. ⁴ Zob. tamże, s. 240. ⁵ Zob. tamże. ⁶ Zob. tamże, s. 365. ⁷ Tamże, s. 269. ⁸ Zob. tamże, s. 270. ⁹ Tamże, s. 366-367. ¹⁰ Tamże, s. 369.

Pytania

Dlaczego ważne jest, aby czytać poselstwa trzech aniołów w szerszym kontekście proroctw biblijnych?

Co powiedziałbyś osobom, które czytały powyższy materiał i powiedzą, że się boją myśleć o wydarzeniach czasów końca?

Jak ująłbyś istotę poselstw trzech aniołów w rozmowie z osobą, która nigdy przedtem nie zetknęła się z nimi?

APEL MIŁOŚCI

WIECZNA EWANGELIA W POSELSTWIE PIERWSZEGO ANIOŁA

Aniółowie zstąpili do miasteczka Betlejem, ogłaszając dobrą nowinę o narodzinach Zbawiciela (zob. Łk 2,8-11), a obecnie, tuż przed przyjściem Chrystusa, aniółowie znowu przychodzą, głosząc o zbawiającej mocy wiecznej ewangelii. W rzeczy samej, wpośród poselstw tych trzech aniółów (zob. Ap 14,6-12) ewangelia służy jak okładki książki: wieczna ewangelia wspomniana jest na początku (zob. w. 6), a na końcu znajdujemy wiarę w zbawiające dzieło Jezusa — usprawiedliwienie przez wiarę (zob. w. 12).

Pierwszy aniół ogłasza ewangelię w kontekście ostatecznego sądu Bożego. Drugi oznajmia triumf wiecznej ewangelii, ogłaszając upadek fałszywej ewangelii Babilonu. Trzeci zapowiada ostateczny sąd, gdy moce zła będą zmuszone uznać miłość sprawiedliwość Boga objawione przez Baranka.

Ewangelia, miłość, konflikt

Nacisk na ewangelię poprzez wszystkie poselstwa oznacza, że

„pośród wszystkich ludzi uważających się za chrześcijan, Adwentyści Dnia Siódmego powinni przodować w dziele wywyższania Chrystusa na oczach całego świata”, co jest rzeczywiście poważnym wyzwaniem. Chcemy podkreślić trzy charakterystyczne cechy ewangelii w poselstwie pierwszego aniola.

Wieczna ewangelia miłości Bożej

Ewangelia jest wieczna, gdyż została poczęta w Boskim umyśle od wieczności, a została objawiona w historii przez Jezusa Chrystusa (zob. Rz 16,25-26; Kol 1,26-27). Ewangelia jest wieczna, gdyż jest niezmienna i ma nieustającą zbawiającą moc. W Apokalipsie ewangelia obejmuje wszystko, co Bóg uczynił dla nas przez Jezusa Chrystusa, włączając w to Jego zastępczą śmierć, zmartwychwstanie (zob. Ap 1,18), wniebowstąpienie (zob. Ap 12,5), wstąpienie na tron (zob. Ap 4-5), Jego wsta-
wienniczą służbę w niebie (zob.

Ap 8,3-4) i Jego powrót w chwale, aby dopełnić zbawienia swego ludu i osądzić niepobożnych (zob. Ap 1,7; 14,10; 19,11; 22,20). Jan prowadzi nas w samą głębię ewangelii objawionej na krzyżu Chrystusa.

Ewangelia pojawia się już na początku Apokalipsy, gdy Jan zaczyna doksologią Jezusa: „Jemu, który miłuje nas i który wyzwolił nas z grzechów naszych przez krew swoją” (Ap 1,5)². To, czego nie potrafi pojąć żadne stworzenie, stało się i jest dla nich dobrą nowiną! Chodzi tu o miłość i krew; o Boga, który przeszedł dolinę śmierci, dokonując dla nas pojednania, oczyszczając nas z grzechu. To jest boska miłość uwidoczniiona w historii. Zauważ, że czasownik „miłuje” został tu użyty w czasie teraźniejszym, co wskazuje na stały przepływ boskiej miłości do nas. Według Jana ta szczególna miłość została ukazana w ofiarniczej śmierci Syna Bożego na krzyżu — zauważ czas przeszły: „uwolniła”. Miłość w postaci krwawej ofia- »

ry złamała moc grzechu i uwolniła nas, byśmy służyli Bogu.

Baranek i ewangelia

Jednak to postać Baranka, który został zabity, dominuje w zbawczym przesłaniu Apokalipsy. Jego pierwsze pojawienie się w tej księdze jest dramatyczne i pełne mocy. Bóg siedzi na tronie majestatu, trzymając w swej ręce zapieczętowaną księgę, która może być otworzona tylko przez Baranka, który został zabity (zob. Ap 5,1-6). Anioł nazywa Go „lwem z pokolenia Judy”, co jest tytułem mesjanistycznym, ale gdy Jan spogląda na tego Lwa, widzi „stojącego Baranka jakby zabitego”.

Dobłą nowiną jest to, że Lew pokona nieprzyjaciół Bożych przez stanie się Barankiem, ofiarnym Barankiem. Jednak jest tam moc i siła, ale jest to moc Baranka, który został zabity, to znaczy moc Bożej miłości objawionej na krzyżu. Gdy ci wokół tronu widzą Baranka, padają na twarz, aby Go uczcić. Śpiewają: „Godzien jesteś (...) ponieważ zostałeś zabity i odkupiłeś dla Boga krwią swoją ludzi z każdego plemienia i języka, i ludu, i narodu” (w. 9). Jeszcze raz znajdujemy razem te dwa fundamentalne pojęcia krwi i odkupienia, przez które Bóg daje pokutującemu grzesznikowi wspa- niałą przyszłość.

W Ap 7,9-15 lud Boży czasów końca stoi przed tronem Boga i Baranka, uwielbiając Ich oraz gotowy Im służyć. Stoją przed

Bogiem i Barankiem, ponieważ „wyprali szaty swoje, i wybielili je we krwi Baranka”. Ofiara Baranka nie tylko dokonuje odkupienia istot ludzkich, ale także oczyszcza je z ich grzechów.

W rzeczywistości odkupienie oznacza odkupienie z mocy grzechu, co umożliwia nam istnienie w obecności Bożej i słuzenie Bogu. Ponieważ ofiarnicza śmierć Baranka dokonuje tego chwaleb- nego uwolnienia, jest teraz możliwe, abyśmy wzięli wraz z Barankiem udział w kosmicznym boju ze smokiem i „zwyciężyli go przez krew Baranka i przez słowo świadectwa swojego” (Ap 12,11). Są tu dwa czynniki we właściwej kolejności: zwycięstwo umożliwione przez ofiarę Chrystusa i świadczenie o tym, co Bóg uczynił dla nas przez Baranka. W Księdze Apokalipsy Baranek jest ucieleśnieniem wiecznej ewangelii.

Ewangelia konflikt

Głoszenie ewangelii ma miejsce w kontekście i atmosferze konfliktu. Jest istotną częścią historii buntu, który rozpoczął się w niebie (zob. Ap 12,7-8) i ogarnął rodzaj ludzki (zob. Rdz 3,1-8). Gdy nadchodzi koniec konfliktu, smok przygotowuje się, by pokonać lud Boży przez zwiedzenia i prześladowania (zob. Ap 13,13-15). Jednoczy on odstępcze chrześcijaństwo (zob. w. 1-17) przez przesłania głoszone przez trzy demoniczne duchy (spirytyzm) i zyskuje poparcie królów ziemi (zob. Ap 16,13-14).

W tym samym czasie poprzez poselstwa trzech aniołów Bóg gromadzi swój lud czasów końca ze wszystkich narodów, plemion, języków i ludów (zob. Ap 14,6-12), przygotowując go na powrót Chrystusa (zob. w. 14-20). W tym ostatnim konflikcie zwycięstwo jest możliwe tylko przez krew Baranka (zob. Ap 12,11).

Konkluzja

Ewangelia ma być głoszona na całym globie jako jedyne rozwiązanie tego kosmicznego konfliktu. Trzej aniołowie „przedstawiają tych, którzy przyjęli prawdę i z mocą ukazują światu ewangelie”³. Odsłaniamy tutaj to, co jest sednem adwentystycznego przesłania — ewangelie. Nie powinniśmy nigdy ani słowami, ani działaniem dać się odwieść od głoszenia wystarczalności krwi Baranka. Potrzebne jest nam jasne zrozumienie ewangelii, ale musimy także dozwolić jej, by ucieleśniła się w naszym życiu, czyniąc nas miłującymi ludźmi w służbie dla drugich. Nasze zbory i instytucje powinny być miejscami, gdzie miłość Baranka jest objawiana w życiu całkowicie poświęconym dla Niego.

¹ E.G. White, *Ewangelizacja*, Warszawa 2000 (prze- druk z roku 1967), s.127. ² Jeśli inaczej nie zaznaczo- no, cytaty biblijne we wszystkich pozostałych arty- kułach zostały wzięte z Biblii warszawskiej on-line. Doksologia — oddanie chwały Bogu, uwielbienie Boga za Jego dzieła. ³ *The Seventh-day Adventist Bi- ble Commentary*, t. 7, s. 979.

Pytania

Dlaczego jest to tak ważne, by widzieć ewangelie w przesła- niach trzech aniołów?

Czy obawiasz się apokaliptycz- nego przesłania sądu? Dlaczego tak lub dlaczego nie?

Jak możemy skutecznie gło- sić Baranka i ewangelie z Księgi Apokalipsy w zsekularyzowanym świecie?

“ W Apokalipsie Baranek
jest ucieleśnieniem
wiecznej ewangelii ”

POKUTA I SĄD

WIECZNA EWANGELIA W POSELSTWIE PIERWSZEGO ANIOŁA

Głoszenie wiecznej ewangelii wiedzie do apelu skierowanego do istot ludzkich, by stanęły po Bożej stronie w kosmicznym konflikcie (zob. Ap 14,7). Bóg szanuje ludzką wolność i zaprasza każdego człowieka z osobna, by dobrowolnie odpowiedział na Jego plan dla niego. Ta najważniejsza decyzja zdecyduje o wiecznym przeznaczeniu każdego z nas. Nawoływanie to jest podobne do sytuacji rodziców, którzy przeczuwając, że ich dziecko wkrótce podejmie złą decyzję, czynią wszystko, co tylko mogą, żeby je przed nią powstrzymać. Ten apel wychodzi wprost z serca miłującego Boga.

Globalny apel

Waga tej decyzji wyrażona została czasownikami w trybie rozkazującym: *bójcie się Boga, oddajcie Mu chwałę i oddajcie Mu pokłon*. Przedyskutujemy je dokładnie.

Bójcie się Boga. Bojaźń może nas pobudzić do zrobienia czegoś dla uniknięcia niebezpieczeństwa, które ją wywołuje. W Piśmie Świętym obecność Boża wywołuje strach. Któż by nie drżał

w obecności Boga, który objawia się w chwale niepojętego światła, co powoduje, iż nawet przyroda drży i cofa się przed Nim? Istoty ludzkie zaś boją się o swoje życie nie dlatego, że Bóg grozi im śmiercią, ale dlatego że zdają sobie sprawę, iż to jest tak intensywne, że mogą tego nie przetrwać (zob. Wj 20,19). Ten niezrównany Bóg zbliża się do swych stworzeń, pragnąc być ich Bogiem. W rezultacie strach objawiający się przerażającym drżeniem przyciąga ich do Niego w podziwie, wyrażanym we wdzięcznym poddaniu się Jemu, w oddawaniu czci i w społeczności z Tym, który jest życiem sam w sobie (zob. Pwt 5,26-27). To jest prawdziwa, pełna czci bojaźń przed Bogiem Stwórcą i Odkupicielem (zob. Wj 20,1; Ap 4,10-11; 5,8-9).

Najlepszą paralelę biblijną do wezwania do bojaźni Bożej z Ap 14,7 jest wezwanie zanotowane w Koh 12,13-14. Po pierwsze, tryb rozkazujący, by bać się Boga, jest użyty w obu tych fragmentach, co wskazuje na nagłą charakter tego wezwania. Po drugie, wezwania te są powszechne, skierowane do wszystkich ludzi

(„to jest obowiązek każdego człowieka” — Koh 12,13; „mieszkańcom ziemi” — Ap 14,6). Po trzecie, banie się Boga jest powiązane z sądem („Bóg bowiem odbędzie sąd nad każdym czynem” — Koh 12,14; „nadeszła godzina sądu jego” — Ap 14,7). Po czwarte, bojaźń Boża jest połączona z zachowywaniem Jego przykazań („Bój się Boga i przestrzegaj jego przykazań” — Koh 12,14; „Tu się okaże wytrwanie świętych, którzy przestrzegają przykazań Bożych” — Ap 14,12).

Pierwszy anioł przynagla ludzi, aby przyjęli tego wspaniałego Boga jako ich osobistego Boga i aby okazali swoją „bojaźń” przez poddanie się Jego miłującej woli. Alternatywą dla bojaźni wobec Boga jest strach przed smokiem i poddanie się mu, aby uniknąć śmierci (zob. Ap 13,15). Jednak tylko „Ten, który jest żyjącym”; który umarł, ale teraz „żyje na wieki”; tylko Baranek, który „został zabity”, może zachować nasze życie (zob. Ap 1,18).

Oddajcie Mu chwałę. Istoty ludzkie mają zaniechać swej pychy, oddając w zamian cześć i chwałę Bogu. Anioł wymienia, »

„Zasadniczo sąd jest legalnym poszukiwaniem prawdy”

jak ludzie włączeni w kosmiczny konflikt, w którym sprawiedliwość i miłość Boga zostały zakwestionowane, mają oddać chwałę Bogu. Zwrot „dać chwałę Bogu” jest użyty w Biblii w kontekście sądu i oznacza przyznanie się do własnej grzeszności oraz uznanie sprawiedliwości sądu Bożego. W takim przypadku zwrot ten jest wyznaniem winy (zob. Joz 7,19) i wyrażeniem pokuty (zob. Jr 13,16; 1 Sm 6,5).

W Księdze Apokalipsy „oddanie chwały Bogu” opisuje po pierwsze to, co dzieje się w niebie, gdzie niebiańskie istoty jednogłośnie oświadczają, że Bóg jest godzien otrzymywania chwały, gdyż jest Stworzycielem (zob. Ap 4,9-11) i — przez Baranka — Odkupicielem (zob. Ap 5,9-13). Po drugie, ludziom rozkazano oddać chwałę Bogu tu na ziemi (zob. Ap 11,13; 14,7; 16,9). Po trzecie, u końca kosmicznego konfliktu wszyscy oddadzą chwałę Bogu (zob. Ap 19,7; por. Ap 5,13). Na ziemi istnieje niechęć do przyznania się, że ludzie są grzesznikami i że Bóg jest sprawiedliwym i miłującym Bogiem. Wezwanie powinno być skierowane do wszystkich, gdyż niektórzy, będąc świadkami niszczycielskich wstrząsów w naturze, oddadzą „chwałę Bogu”, przyznając, że są grzesznikami, i uznając, iż sądy Boże są sprawiedliwe (zob. Ap 11,13; Rz 10,8-9).

Nabożeństwo i sąd

Wezwanie, by uznać wszechpotężnego Boga Biblii jako Boga osobistego („bać się Boga”) i wyznać własną grzeszność, uznając

Bożą sprawiedliwość i miłość, podane jest w kontekście ogłoszenia, iż „przyszła godzina sądu Jego” (Ap 14,7). Zasadniczo sąd jest legalnym sposobem dochodzenia do prawdy. Przestępstwo o kosmicznych proporcjach zostało dokonane przez moce zła, gdy zaatakowały integralność Bożego miłującego charakteru¹. Jednak na Sądzie Ostatecznym Jego imię zostanie oczyszczone z zarzutów. niesprawiedliwi propagowali oszukańcze zwiedzenia smoka, ale sąd objawi ich błąd. To właśnie teraz jest czas, by ludzie bali się Boga i oddali Mu chwałę.

Sąd Ostateczny jest doktryną chrześcijańską. Według Biblii ma on trzy fazy. Pierwszą jest sąd w niebie przed powtórным przyjściem Chrystusa, kiedy to życie ludu Bożego zostanie zbadane, by wyjaśnić, czy pozostali wierni w swym oddaniu Barankowi (zob. Dn 7,8-10.13.22; Rz 2,5-6; 6,1; 1 Kor 3,8; 2 Kor 5,10; Ef 6,8). Chrystus przyjdzie, aby wybawić swój lud, a nie by go osądzić (zob. Hbr 9,28).

Chrześcijanie wierzący w nieśmiertelność duszy także wierzą w sąd przedadwentowy. Sąd nad „nieśmiertelną duszą” ma ich zdaniem miejsce, gdy dana osoba umiera. W tym momencie, jak wierzą, ma miejsce legalna decyzja co do wiecznego przeznaczenia tej osoby. Biblia odrzuca jednak pojęcie nieśmiertelności duszy; naucza raczej, że zmarły „śpi” w Panu aż do przyjścia Chrystusa. Po drugie, Biblia zapowiada także sąd po tysiącleciu, gdy moce zła i ich stronnicy staną przed tronem Bożym (zob. Ap 14,10; 20,11-12).

Po czym nastąpi trzecia, wykonawcza faza Sądu Ostatecznego, gdy wszechświat zostanie oczyszczony z grzechu (zob. Ap 20).

Cały proces Sądu Ostatecznego, tego najbardziej chwalebne- go wydarzenia, został symbolicznie zobrazowany w Starym Testamencie przez Dzień Pojednania. Dzień ten wskazuje na moment w historii („godzinę”), gdy proces tego sądu rozpoczyna się w niebie. Według Boskiego kalendarza miało to miejsce w roku 1844 (zob. Dn 8,14, por. Ap 11,19; 14,7). Żyjąc obecnie w tym pozafiguralnym² Dniu Pojednania, mamy nawoływać ludzkość do okazywania bojaźni Bożej i do dawania Bogu chwały.

Konkluzja

Transcendentny³ i chwalebny Bóg Pisma pragnie być naszym Bogiem, ale decyzja należy do nas. Sąd Ostateczny dowiedzie, że przez krzyż Chrystusa Bóg objawił swą nieskończoną miłość, zbawiając grzeszników, takich jak my, gdyż obraliśmy właściwą postawę względem Niego i oddajemy Mu należną chwałę, stojąc po stronie Baranka w kosmicznym konflikcie.

¹ Integralność — nienaruszalność, niezmiennosc, niepodważalność, spójność. ² Pozafiguralny — osoba lub rzecz, która jest zapowiadana lub reprezentowana przez typ lub symbol, zwłaszcza postać lub wydarzenie w Nowym Testamencie zapowiedziane w Starym Testamencie. ³ Transcendentny — niepojęty naszymi zmysłami.

Pytania

Jak możemy powiązać poselstwo trzech aniołów z Apokalipsy z historią miłości w Ewangeliach?

Jak możemy oddać chwałę Bogu w codziennym życiu?

Dlaczego obietnica Boskiego sądu jest poselstwem nadziei w świecie, w którym rządzi ambicja, grzech i zło?

ODDAJCIE POKŁON STWORZycIELOWI

WIECZNA EWANGELIA W POSELSTWIE PIERWSZEGO ANIOŁA

Niebiańskie poselstwo głoszone przez pierwszego anioła ma rozbrzmieć po całym świecie, przynaglać wszystkich, aby bali się Boga i oddali Mu pokłon jako Stworzycielowi (zob. Ap 14,7). Oddawanie czci prowadzi nas do sedna kosmicznego konfliktu, w którym jesteśmy wezwani do czczenia prawdziwego Stworzyciela, a nie upadłego cheruba (zob. Mt 4,9), którego zamiarem jest pozbawienie Boga na zawsze władzy nad częścią Jego stworzenia. W tym konflikcie oddawanie czci jest rozstrzygającą kwestią.

Oddawanie czci jako okazanie lojalności Barankowi

Grecki czasownik tłumaczony w Ap 14,17 jako oddawanie pokłonu lub czci to *proskuneo* — 'kłaniać się, padać na twarz'. W odniesieniu do ludzi określa akt oddawania czci, ale w odniesieniu do Boga czasownik ten oznacza zarówno cielesny pokłon, jak i wewnętrzny

wyraz wyrzeczenia się naszego upadłego jestestwa, aby znaleźć pełnię istnienia w Nim, który jest ośrodkiem i celem naszego życia. Oddawanie czci wskazuje więc na dwie ważne postawy.

Oddawanie czci jako wyznanie wiary

Niebiańskie istoty padają przed tronem Bożym i oddają Bogu cześć, oświadczając: „Godzien jesteś, Panie i Boże nasz, przyjąć chwałę i cześć, i moc, ponieważ Ty stworzyłeś wszystko, i z woli twojej zostało stworzone, i zaistniało” (Ap 4,11). Wyznają one, że czczą Boga jako Stworzyciela, i zapraszają istoty ludzkie, by przyłączyły się do nich w oddawaniu czci. Akt oddawania czci jest zasadniczo wyznaniem wiary w Boga, którego określamy jako swego Stworzyciela. To wyznanie wiary jest przez Ducha głęboko osadzone w naszym wewnętrznym człowieku i zostaje wyrażone przez słowa i uczynki; to pokłonienie się w całkowitym poddaństwie (por. Rz

10,9-10). Oddawanie czci Stworzycielowi ma w istocie wiele wspólnego z życiem, gdyż On jest źródłem naszego życia. W rezultacie oddawanie czci oznacza przebywanie w obecności naszego Ojca, który przez miłościwe dzieło stworzenia dał nam życie. Tłumaczy to, dlaczego w Biblii tylko żywi mogą czcić Pana (zob. Ps 115,17-18).

Stworzona żywa istota widzi Tego, który jest życiem, i kłania się przed Nim w miłości i wdzięczności. Takie oddawanie czci nie jest czymś sporadycznym, ale raczej stałym życiem w obecności Pana i pokornym obcowaniem z Nim. Jan widzi także istoty niebiańskie padające przed Barankiem w oddawaniu czci, które mówią do Niego: „Godzien jesteś (...) ponieważ zostałeś zabity i odkupiłeś dla Boga krwią swoją ludzi z każdego plemienia i języka, i ludu, i narodu” (Ap 5,9). Oddawanie czci jest wyznaniem wiary w Chrystusa, który jako Odkupiciel uczynił nas nowym stworzeniem (zob. J 3,7; 2 Kor 5,17). Odkupienie zakłada, że pierwotne stworzenie

Boże zostało zniszczone przez upadłego cheruba i że ludzkość oddaliła się od swego domu. Potem Syn Boży zstąpił na naszą planetę skoncentrowanych na samych sobie stworzeń, aby je przywieść z powrotem do domu Ojca (zob. Iz 53,6), do źródła ich życia. Istoty, którym przywrócone zostało stracone życie, wyznają przed wszechświatem, że On jest naszym Odkupicielem, skłaniając się przed Nim we wdzięcznej czci.

Wyznanie lojalności

Oddawanie czci Bogu jest wyznaniem lojalności względem Boga jako Stworzyciela i Odkupiciela. Oznacza to zajęcie miejsca po Bożej stronie w kosmicznym konflikcie, a tym samym jest to stanowczym wystąpieniem przeciwko mocy zła. Podobnie jak trzej towarzysze Daniela (zob. Dn 3,16-18) i sam Daniel (zob. Dn 6,10) naśladowcy Baranka nie są zastraszeni przez smoka. Żadne stworzenie nie ma życia samo w sobie i nie jest w stanie zachować własnego życia, nie mówiąc o życiu innych stworzeń — stąd oddawanie czci upadłemu cherubowi, jako wyraz lojalności wobec niego, oznacza wybranie śmierci. Lud lojalny wobec Boga ma „wytrwanie świętych” i „przestrzega przykazań Bożych i wiary Jezusa” (Ap 14,12). Czczenie Boga jako Stworzyciela i Odkupiciela wyraża się przez posłuszeństwo przykazaniom Bożym i wiarę w Chrystusa jako Odkupiciela.

Przykazania wspomniane w Apokalipsie to głównie Dekalog. Wezwanie do oddawania czci Bogu jest zachętą do przestrze-

gania pierwszego przykazania. Ostrzeżenie, by nie czcić obrazu bestii, zaprasza nas do zachowywania drugiego przykazania (zob. Ap 14,9). A potępienie bestii z powodu bluźnierstw przeciw Bogu wzywa do posłuszeństwa trzeciemu przykazaniu (zob. Ap 13,6). W nakazie czczenia Boga, który „stworzył niebo i ziemię, i źródła wód” (Ap 14,7), użyte są słowa i idee z czwartego przykazania (zob. Wj 20,11), wskazując na wagę zagadnienia, kogo należy czcić. „Gdyby powszechnie zachowywano ten dzień [szabat], myśli i uczucia człowieka kierowałyby się ku Stwórcy jako Temu, który go dzień jest szacunku i czci; nie byłoby wtedy bałwochwalcy, ateisty czy niewierzącego”¹.

Szabat jest nie tylko pomnikiem stworzenia, ale także pomnikiem Tego, który przez Chrystusa stworzył wszystko. Dlatego smokowi tak bardzo zależy, aby na zawsze usunąć ten pomnik. Tłumaczy to, dlaczego „kwestia szabatu będzie punktem spornym w wielkim konflikcie, w którym weźmie udział cały świat”². Obecnie odrzucanie przykazania o szabacie ma co najmniej dwie zasadnicze formy. Pierwsza pochodzi z odstępczego chrześcijaństwa i polega na odrzuceniu biblijnego szabatu i zastąpieniu go zachowywaniem niedzieli. Druga wywodzi się z nauk przyrodniczych. Teoria ewolucji usunęła ze świadomości wielu naukowców i innych badaczy istnienie transcendentnego, a jednak osobowego Boga Stworzyciela. W ten sposób szabat jako pomnik Stworzycie-

la jest ignorowany. Według nich nie ma Stworzyciela i nie jest potrzebny, gdyż wszystko, co widzimy jest rezultatem przypadkowych i bezcelowych naturalnych procesów. Wielu chrześcijan próbowało zharmonizować teorię ewolucji z wiarą chrześcijańską, twierdząc, że Bóg stwarzał przez długi czas w procesie ewolucyjnym składającym się ze zmagania, cierpienia, przetrwania silniejszych i śmierci słabszych. Ale taki Bóg w ogóle nie jest podobny do biblijnego miłującego Boga, który jest Stworzycielem i Odkupicielem. To jest kontekst nawoływań pierwszego anioła do czczenia Boga. To kwestia życia lub śmierci.

Konkluzja

Konflikt trwa, a zasadnicza kwestia została jasno określona — kto jest godny naszej czci? Tylko Bóg, który przez Chrystusa stworzył wszystko i przez Baranka odkupił nas, jest godny czci. Tylko samo Źródło życia może stworzyć i odtworzyć na nowo życie przez odkupienie. Taką prawdę wyznajemy, gdy w głębokiej czci kłaniamy się przed Bogiem i Barankiem.

¹ E.G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 266. ² *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 7, 1980, s. 979.

Pytania

Weź pod uwagę następujące stwierdzenie z dzisiejszej czytanki: „Akt oddawania czci jest zasadniczo wyznaniem wiary”. Jaki wpływ ma to zrozumienie na nasze oddawanie czci?

Dlaczego ważne jest zrozumienie związku między oddawaniem czci i stworzeniem?

Jak możemy pomysłowo i ciekawie przekazywać poselstwo pierwszego anioła ludziom wierzącym w teorię ewolucji?

“ Oddawanie czci to przebywanie w obecności naszego Ojca ”

EWANGELIA PRZEWYCIĘŻA WSZELKĄ OPOZYCJĘ

© 4masik - bank zdjęć Photogenica

POSELSTWO DRUGIEGO ANIOŁA

WKsiędze Apokalipsy działania mocy zła pokazane są jako podróbki działań Bożych. Na przykład Bóg posyła trzech aniołów głoszących światu ewangelię (zob. Ap 14,6-12), a smok ma trzy nieczyste duchy idące do królów ziemi, by zgromadzić ich na ostateczną konfrontację z Barankiem (zob. Ap 16,13-14). Posel-

stwo drugiego anioła opiera się na tym sposobie myślenia. Bóg ma miasto i smok tworzy swe własne miasto — Babilon. To miasto głosi ludziom poselstwo będące fałszywą ewangelią, która jednak ostatecznie nie zwycięży.

Babilon i Baranek

Drugi anioł ogłasza wiadomość dotyczącą Babilonu: „Upadł,

upadł wielki Babilon, który napoił wszystkie narody winem szaleńczej rozpusty” (Ap 14,8). W następnym rozważaniu przyjrzymy się dokładniej kluczowym elementom tego przesłania.

Starożytny Babilon i upadły cherub. Wszystko zaczęło się na równinie „w kraju Synear” (Rdz 11,2), co jest inną nazwą Babilonu odnoszącą się do po-

ludniowej Mezopotamii. Tam po potopie ludzie zdecydowali zbudować miasto zwane Babel, z wieżą sięgającą nieba. W tej relacji rzeczownik „Babel” wywodzi się z hebrajskiego czasownika *balal* — ‘mieszać’, co znaczy, że Babel to pomieszanie. Opowieść dotyczy projektu jednoczącego ludzkość we wspólnym celu. Chodzi o ludzkie uczynki i osiągnięcia wywodzące się z obaw o samozbawienie. Chodzi o wprost niewyobrażalną ludzką ambicję dążącą do panowania nad ziemią i niebem, nad wszystkim. Jest to ambicja o kosmicznych proporcjach — zbudowanie kosmicznego miasta, które w zupełnej niezależności od Boga zjednoczyłoby dwie najważniejsze dziedziny istnienia — ludzką i boską. Babilończycy nazwali swe miasto *bab-ilani* — ‘brama bogów’ prawdopodobnie dlatego, że wyobrażali je sobie jako kosmiczne miasto, jednoczące ludzkość na ziemi z bogami w niebie. Zapis biblijny przedstawia to jako akt buntu przeciw Boskim planom wobec ludzkości (zob. Rdz 9,7; 11,4). Projekt ten i jego zamierzony cel zakończył się, gdy Bóg, niezaproszony, zainterweniował przez eliminację wspólnego języka jako elementu jednoczącego ówczesną ludzkość (zob. Rdz 11,7-8).

Pycha i samowystarczalność Babilonu są w pełni przedstawione w księdze Izajasza, gdy Pan ogłasza swój sąd nad Babilonem, utożsamianym z jego królem (zob. Iz 14,3-23). Urywek ten, aby opisać plany i intencje ówczesnego króla Babilonu, sięga do najgłębszych ambicji upadłego cheruba. W ten sposób Bóg odkrywa wewnętrzną korupcję Lucyfera: „A przecież to ty mawiałeś w swoim sercu: Wstąpię na niebiosy, swój tron wynio-

sę ponad gwiazdy Boże i zasiądę na górze narad (...) zrównam się z Najwyższym” (Iz 14,13-14). Te same ambicje, w taki czy inny sposób, znajdują także miejsce w sercach ludzkich. Chociaż historyczny Babilon upadł, ambicje Lucyfera nadal żyją i będzie on próbował zrealizować je w czasach końca.

Babilon czasów końca i upadły cherub. Po pierwsze, natura i cel starożytnego Babilonu zostają teraz użyte jako symbol Babilonu czasów końca. W Księdze Apokalipsy Babilon jest po pierwsze nieczystą trójką. Składa się ona z trzech mocy zjednoczonych, aby realizować plan upadłego cheruba (zob. Ap 16,13). Są to smok, który wydaje się przejmować rolę Boga (zob. Ap 13,2,4); dalej bestia z morza, często udająca Chrystusa (zob. Ap 1,8; 13,14) oraz bestia z ziemi, nazywana także fałszywym prorokiem, imitująca zadania Ducha Świętego (zob. Ap 13,13; 19,20). Według historycznej interpretacji apokaliptycznych prorocत्व bestia z morza reprezentuje Kościół chrześcijański w czasach średniowiecza. Bestia z ziemi to amerykański protestantyzm. A smok to spirytyzm — oparty na pogańskiej idei nieśmiertelności duszy, przez którą szatan będzie dokonywał zwo-
dniczych cudów (zob. Ap 16,13-14).

Po drugie, Babilon jest szczytowym wyrazem odstępczego chrześcijaństwa na skalę globalną. Jest to część Kościoła Laodycei, która nie posłuchała we-

zwania Chrystusa, by otworzyć drzwi i Go wpuścić (zob. Ap 3,14-22). Ponieważ jest bogaty (zob. Ap 18,3.11-13) i pięknie odziany (zob. w. 16.19), nie odczuwa potrzeby bogactwa ewangelii i szat usprawiedliwienia, które Chrystus wszystkim oferuje (zob. Ap 3,18). Bestie, które tworzą Babilon nie są bestiami społecznego i ekonomicznego ucisku w nowoczesnych społeczeństwach, ale odbiciem odstępczego chrześcijaństwa, które w czasach końca przeciwstawi się Bożemu ludowi ostatnich (zob. Ap 13,15).

Po trzecie, Babilon kieruje do świata fałszywe poselstwo zbawienia: „napoił wszystkie narody winem szaleńczej rozpusty” (Ap 14,8). Mocą kierującą Babilonem jest pożądanie/namiętność, a nie umysł oświecony przez Ducha. Przez dzielenie się winem duchowego wszeteczeństwa Babilon zidentyfikowany został jako niewierna małżonka, co sugeruje niewierność wobec Pana Boga. W Starym Testamencie niewierność Izraela wobec Boga wyrażała się w przymierzach z narodami, aby zapewnić sobie dzięki nim przetrwanie (zob. Ez 16,26-29), oraz w przyjmowaniu praktyk religijnych i wierzeń innych narodów (zob. Jr 2,20-21; Ez 6,9; 16,23). W obu przypadkach było to odstępstwo (zob. Ps 106,35-39). W Księdze Apokalipsy Babilon szuka oparcia w królach ziemi (zob. Ap 17,12-13), popierając zwiedzenie i oddawanie czci smokowi (zob. Ap 13,4).

“ Pokona ich nie atak Lwa,
ale ofiara Baranka,
który został zabity za nasze grzechy ”

Po czwarte, w procesie tworzenia się Babilonu czasów końca smok sięga do świata niechrześcijańskiego, by zjednoczyć go wokół przekonań odstępczego chrześcijaństwa. Jest to z pewnością trudne przedsięwzięcie, gdyż świat jest zapełniony mnóstwem globalnych religii, wrogo nastawionych do siebie mocy politycznych, sprzecznych sposobów myślenia, a także ateizmem i sekularyzmem. Najbardziej skutecznym dla smoka sposobem osiągnięcia swoich zamierzeń jest użycie nadnaturalnych zjawisk. Trudno byłoby znaleźć bardziej skuteczny sposób zmiany ludzkiej lojalności niż nadnaturalne przeżycie, któremu trudno zaprzeczyć. Apokalipsa mówi o dokonywaniu wielkich cudów przez smoka i jego przedstawicieli. W rezultacie na mapie świata w obszarach społecznym, politycznym i religijnym zajdą wielkie zmiany, niemożliwe obecnie do przewidzenia (zob. Ap 13,13-14).

Triumf Baranka

Co takiego Babilon oferuje światu? Babilon oferuje swój własny sposób zbawienia przez głoszenie fałszywej ewangelii. Bóg oferuje światu ewangelię zbawienia przez Baranka, ale Babilon oferuje swoje wino. Wino często jest symbolem Bożych zbawczych błogosławieństw dla swego ludu. Babilon daje swym naśladowcom wino swych własnych „zbawczych błogosławieństw”, mianowicie swą duchową niemoralność. W Starym Testamencie wino nazwane jest „krwią winogron” (Pwt 32,14) i jest doskonałym symbolem krwi/życia Jezusa. Podczas Wieczery Pańskiej podał On swym uczniom wino, które reprezentowało Jego życie ofiarowane za przebaczenie grze-

chu (zob. Mt 26,28) — dobrą nowinę ewangelii. W Ewangelii Jana Jezus oferuje swoją krew jako jedyne źródło życia dla grzeszników (zob. J 6,53-54; por. J 19,34). Babilon poi mieszkańców ziemi swoim własnym winem przez rozgłaszanie fałszywej ewangelii, rzekomo uwierzytelnionej przez nadzwyczajne cuda dokonywane przez smoka i jego przedstawicieli (zob. Ap 13,13-14; 16,13-14). Ta fałszywa ewangelia nazwana jest „winem szaleńczej rozpusty” (Ap 14,8). Jest to falsyfikat Boskiego planu zbawienia ludzkości. To duchowa niewierność i niemoralność.

Wobec tej konfrontacji ewangelii zbawienia w Chrystusie z fałszywą ewangelią smoka, czyli upadłego cheruba, ludzkość się podzieli. Ostatecznym rezultatem będzie upadek Babilonu. Nastąpi on w dwóch etapach. Pierwszy etap ma charakter duchowy i obecnie się rozwija. Stanie się widoczny, gdy odstępstwo rozpoczęte we wczesnej historii Kościoła osiągnie swój szczyt w przywróceniu jedności odstępczego chrześcijaństwa. Pełnia Babilonu nie zostanie osiągnięta, dopóki się to nie stanie. Drugi etap upadku nastanie przy powtórnym przyjściu Chrystusa, a jego rezultatem będzie ostateczne pokonanie Babilonu. Jan mówi, że w tym czasie „rozpadło się wielkie miasto [Babilon] na trzy części” (Ap 16,19). Nieświęta trójca nie będzie mogła ostać się przed Barankiem (zob. Rdz 11,8). „Będą oni walczyć z Barankiem, lecz Baranek zwycięży ich” (Ap 17,14). niesprawiedliwi będą szukać schronienia „przed obecnością” Baranka (zob. Ap 6,16). Pokona ich nie atak Lwa, ale ofiara Baranka, który został zabity za nasze grzechy. Baranek uciele-

śnia ewangelię i wychodzi z konfliktu zwycięsko.

Konkluzja

Babilon nie jest jeszcze obecny w świecie w swej pełni. Jak już wskazaliśmy, w chrześcijańskim Kościele proces odstępstwa rozpoczął się wcześniej, a osiągnie swój punkt szczytowy na krótko przed przyjściem Chrystusa (zob. 2 Tes 2,1-10). Ważne, abyśmy obserwowali, co się dzieje w stosunkach między protestantami i katolikami, a szczególnie dostrzegali znaczący wzrost wpływu katolicyzmu w niektórych częściach świata, nawet wśród religii niechrześcijańskich. Świat zmienia się bardzo szybko i możemy się spodziewać bardziej znaczących zmian, szczególnie o charakterze religijnym. W tym czasie naszym obowiązkiem jest głoszenie ewangelii Jezusa Chrystusa, jako jedynej drogi zbawienia, przez uświadamianie świata o tym, co przed nami. „Możemy mieć niewiele do powiedzenia w niektórych sprawach co do mocy Rzymu i papieża, ale powinniśmy zwracać uwagę na to, co prorocy i apostołowie napisali pod natchnieniem Ducha Bożego”¹.

¹ E.G. White, *Counsels to Writers and Editors*, Nashville 1946, s. 65.

Pytania

Jak możemy unikać „babilońskiego” sposobu myślenia w naszym własnym życiu?

Dlaczego poselstwo z Księgi Apokalipsy o upadku Babilonu jest dobrą nowiną dla podążających za Barankiem, gdziekolwiek On prowadzi?

Księga Apokalipsy mówi o fałszywej trójcy pragnącej podrobić prawdziwą Trójcę. Jak możemy przygotować się, by uniknąć zwiedzenia przez tę fałszywą trójcę?

MIŁOŚCIWE OSTRZEŻENIE OD BOGA

POSELSTWO TRZECIEGO ANIOŁA

© Sergey Nivens - bank zdjęć Photogenica

Bóg wyraził swą wielką troskę względem grzesznych istot ludzkich przez głoszenie wiecznej ewangelii — przez Jego wezwanie skierowane do ludzi, aby do Niego wrócili (poselstwo pierwszego anioła) i przez zwrócenie im uwagi na fałszywą ewangelię Babilonu (poselstwo drugiego anioła). Teraz Bóg znowu otwiera swe serce, ostrzegając ludzkość przed podzieleniem losu tych, którzy zidentyfikują się ze smokiem, i mając nadzieję, że Go usłuchają i wybiorą lojalność wobec Baranka. Poselstwo to prowadzi nas do Sądu Ostatecznego i rozwiązania kosmicznego konfliktu przez Baranka.

Musimy dokonać wyboru

Język i obrazy użyte w poselstwie trzeciego anioła (zob. Ap 14,9-11) wydają się niektórym niezgodne z chrześcijańską ewange-

lią. Jedynie spojrzenie na to poselstwo z perspektywy ofiarnej miłości Baranka wyjawia cel tego poselstwa.

Kwestia lojalności

Poselstwo trzeciego anioła skupia się na jednym z najważniejszych dla człowieka pytań: względem kogo w ostateczności objawimy naszą lojalność? Wskazuje ono na istnienie konfliktu i na to, że niezależnie od tego, po której stronie obecnie stoimy, mamy możliwość wyboru. Niechęć dokonania wyboru oznacza pozostanie po złej stronie! Są tylko dwie możliwości: Baranek lub upadły cherub. W tym konflikcie nie ma możliwości pozostania neutralnym.

Znajdujemy tu głębokie znaczenie pojęcia lojalności, gdyż nasz charakter wyjawia tożsamość istoty, która jest obiektem naszej lojalności. Stąd słowa o przyjęciu

znamienia i imienia bestii na rękę lub na czoło (zob. Ap 14,9,11). Lojalność względem upadłego cheruba (Lucyfera) zostawia widzialny ślad w naszym życiu. Przyjęcie imienia bestii oznacza identyfikację z planami i ambicjami tego upadłego cheruba, przynależność do niego. Idea przynależności jest jasno wyrażona przez znamię bestii. Znamię na rękę lub na czoło jest widoczne dla wszystkich i wskazuje na przynależność do upadłego cheruba (zob. Wj 13,9). Znamię (znak) jest symbolem autorytetu obiektu naszej lojalności.

Jeśli przyjrzymy się historii odstępczego chrześcijaństwa, szukając symbolu autorytetu, który wyjawiałby lojalność danej osoby w czasie konfliktu, to jest nim bezsprzecznie niedziela. Twierdzenie posiadaniu upoważnienia do zmiany prawa Bożego

jest nieprześcignionym aktem zuchwalstwa. Autorytet Boga, który ustanowił szabat dnia siódmego jako dzień odpoczynku i nabożeństwa, został podeptany i zagłuszony przez ludzki głos, który zmienił święcenie soboty na niedzielę. Prawo Boże odegra jednak ważną rolę w ostatecznej fazie tego konfliktu. Należy zauważyć połączenie między oddawaniem czci i znamieniem bestii w Ap 14,9: „Jeżeli ktoś odda pokłon zwierzęciu (...) i przyjmie znamię (...).” Te dwa elementy są nierozłączne. Ponieważ niedziela jest ogłoszona dniem nabożeństwa, poddanie się tej zmianie jest jednocześnie aktem oddawania czci jej autorowi. W ten sposób pogwałcone zostały dwa przykazania, pierwsze i czwarte. Niedziela przez ten akt stała się fałszywym szabatem, zastępując prawdziwy szabat, który sam w sobie był znakiem uświęcającego autorytetu Bożego.

Wino ognie

Ostateczny los niepobożnych to doznanie gniewu Bożego. Tu stajemy wobec tematu, który określany jest jako trudny temat gniewnego Boga. Jan próbuje wyjaśnić, o co chodzi, używając metafor wina, ognia i siarki. Te same pojęcia użyte są w Starym Testamencie, aby opisać sądy Boże spadające na Jego przeciwników (zob. Jr 25,15-28; Ps 11,6; Rdz 19,24). Jest to język symboli, gdyż gniew Boży nie oznacza dosłownego picia kielicha gniewu. W tym przypadku istotny jest rodzaj wina, jakie niepobożni mają pić, gdyż daje to punkt odniesienia. Wino to nie było mieszane z wodą, co było powszechną praktyką, ale miało swą pełną moc (zob. Ap 14,10). Oznacza to, że niepobożni doświadczą gniewu Bożego niezłagodzonego

przez miłosierdzie, jako że w pewnym momencie nie będzie już możliwości pokuty (zob. Ap 22,11).

Druga metafora to ogień i siarka. Niepobożni będą dręczeni w ogniu i siarce. Metafora ta porównuje doznanie gniewu Bożego do bólu odczuwanego, gdy płonąca siarka dotknie ciała. Gniew Boży jest bolesnym doznaniem. Metafora ta także dotyczy faktu, że to, co zostało spalone, zostało na zawsze zniszczone, nie można tego odzyskać. Chodzi tu o myśl, że w rezultacie gniewu Bożego niepobożni zostaną zniszczeni na zawsze, co jest nazwane drugą śmiercią (zob. Ap 20,6,14). Ogień jest wieczny, gdyż to, co spali, jest na wieki zniszczone; będzie się palił, aż wszystko spłonie (zob. Iz 34,9-10; Jud 7). Gdy niepobożni będą doświadczać drugiej śmierci, nie będzie dla nich żadnej ulgi.

Cierpienia Chrystusa

Bolesna i ostateczna śmierć niepobożnych jest dla nas niewyobrażalna, gdyż nikt ze śmiertelników jeszcze jej nie doświadczył. Jedynym wyjątkiem był Jezus Chrystus, a doznał jej dla nas, abyśmy mogli tego uniknąć. Na Sądzie Ostatecznym nikt nie musi być skazany na drugą śmierć; przynajmniej nie ma rzeczywistej przyczyny, aby tak musiało być. Chrystocentryczne spojrzenie na Sąd Ostateczny musi połączyć go z osądzeniem Chrystusa na krzyżu. Wziął tam na swoje barki sąd nad światem (zob. J 12,31), niosąc na sobie jego grzechy jak baranek ofiarny (zob. J 1,29), i pił z kielicha sądu Bożego nad grzeszną ludzkością (zob. J 18,11), aby ci, którzy uwierzyli w Niego jako Zbawiciela, nie zginęli, ale mieli wieczne życie (zob. J 3,16).

Na krzyżu doświadczył swego chrztu ogniem i powiedział: „Pragnę” (J 19,28). Na krzyżu „Bóg cierpiał ze swym Synem tak, jak tylko boska Istota mogła cierpieć, aby świat mógł się z Nim pojednać”¹. Rozdzierający ból, który odczuwał Syn, był bólem nie tak bardzo fizycznym, co wewnętrznym, gdy zdał sobie sprawę z odłączenia od Ojca (zob. Mt 27,46). Czegoś podobnego doświadczą niepobożni podczas Sądu Ostatecznego, gdy zdadzą sobie sprawę, że zostaną na wieki odłączeni od Boga.

Konkluzja

W konflikcie rzeczywiście chodzi o lojalność. Ostrzeżenie Boże brzmi jak groźba, ale to z powodu powagi sytuacji, w jakiej znajdzie się ludzkość. Bóg w swej szczerości odkrywa ból swojego serca, gdyż nie chce śmierci tych, których stworzył. Słowa tu użyte są jakby znakiem ostrzegającym ludzi, aby się zatrzymali przed śmiertelnym zagrożeniem. Bóg wie o tym, gdyż doświadczył tego wraz ze swym Synem na krzyżu. Do tego czasu jesteśmy Bożymi ambasadorami zapraszającymi ludzi, aby obrali Baranka, który nas pojednał z Bogiem.

¹ E.G. White, *God's Amazing Grace*, Washington D.C. 1973, s. 161.

Pytania

Dlaczego Pismo tak obrazowo przedstawia zniszczenie bezbożnych i zła?

Jaki wpływ ma nasze pojęcie o Bogu na nasze zrozumienie sądu? Co możemy zrobić, żeby przekazywać pełny obraz charakteru Bożego ludziom, którzy zmagają się z pojęciem gniewnego Boga?

Jak możemy najlepiej tłumaczyć gniew Boży w kontekście planu zbawienia?

SĄD OSTATECZNY I MIŁOŚĆ BOŻA

POSELSTWO TRZECIEGO ANIOŁA

Poselstwo trzeciego anioła jest ostrzeżeniem mającym przekonać ludzi, że mogą uniknąć losu bezbożnych przez przejście na stronę Baranka. To mocne ostrzeżenie prowadzi do opisu celu Sądu Ostatecznego. Nadal używane są mocne słowa i ostre obrazy o picu czystego wina gniewu Bożego z kielicha Jego gniewu i męczeniu w ogniu i siarce wobec świętych aniołów i wobec Baranka (zob. Ap 14,10).

Sąd Ostateczny i krzyż

Grecki czasownik *basanizo* — ‘tortuować, dręczyć’ wyraża pojęcie nie do zaakceptowania dla większości współczesnych ludzi. Oznacza on intensywne cierpienie fizyczne lub mentalne, nad którymi cierpiący nie ma

żadnej kontroli (zob. 2 P 2,7-8). W Księdze Apokalipsy słowo to użyte zostało także w odniesieniu do cierpienia kobiety w czasie porodu (zob. Ap 12,2). W przypadku bezbożnych forma gramatyczna tego czasownika wskazuje na czas przyszły niedokonany — „będzie męczony”. Powstaje pytanie: kto będzie ich dręczył lub co będzie ich dręczyło? W poszukiwaniu odpowiedzi przyjrzymy się bliżej temu fragmentowi z Ap 14,10, jego słownictwu i celowi napisania go.

Wobec Baranka

Niepobożni będą przeżywać udręczenie „wobec świętych aniołów i wobec Baranka”. Obraz ten przedstawia cierpienie i ogromną udrękę niepobożnych, gdy

będą stać w obecności aniołów i Baranka. Obraz Jezusa z aniołami ma swe korzenie w Starym Testamencie w urywkach ogłaszających przybycie Boga w eskorcie aniołów, by sądzić niepobożnych i ratować lud Boży (zob. Pwt 33,2; Za 14,9). W Nowym Testamencie opisuje to widzialną i chwalebną rzeczywistość przyjścia Chrystusa. Będzie On eskortowany przez swych aniołów (zob. Mt 16,27; 25,31-32; Mk 13,26-27). Będzie to najbardziej chwalebne pojawienie się Jezusa istotom ludzkim i wszyscy Go zobaczą (zob. Ap 1,7); będą stali w Jego obecności (zob. Ap 6,16-17).

Ap 14,10 dotyczy pierwszej fazy powtórnego przyjścia Jezusa, kiedy zobaczą Go tylko żyjący w tym czasie ludzie. Natomiast

po tysiącleciu Chrystus po raz ostatni pojawi się niepobożnym wszystkich wieków oraz upadłemu cherubowi. Wtedy zostanie ogłoszony wyrok.

Baranek i krzyż

Musimy zauważyć, że język poselstwa trzeciego anioła jest bardzo precyzyjny. Niepobożni stoją przed Barankiem, nie przed Królem królów ani nawet przed Panem. Gdy spojrzą w górę, zobaczą Chrystusa jako Baranka Bożego, który na krzyżu okazał nieskończoną miłość Boga do wszystkich Jego stworzeń. W Księdze Apokalipsy obraz Baranka, który został zabity, jest wizualnym przedstawieniem ewangelii zbawienia przez wiarę w ofiarniczą śmierć Jezusa (zob. Ap 5,9). Wieczna ewangelia ukazuje dokładnie miłującą naturę Boga, która zawsze zwraca się ku obiektowi tej miłości. Jezus oświadczył: „A gdy Ja będę wywyższony ponad ziemię, wszystkich do siebie pociągnę” (J 12,32), niektórych ku zbawieniu (zob. J 3,14-15), innych na sąd (zob. Ap 14,10). Na sądzie Bożym niepobożnym i wszystkim mocom zła zostanie ukazana największa głębia Bożej miłości, jaka kiedykolwiek została ujawniona w kosmicznej historii.

Gdy patrzą na Baranka, zdają sobie sprawę, że Bóg istotnie jest Bogiem miłości i sprawiedliwości i że kosmiczny konflikt nie ma usprawiedliwienia. Ellen G. White pisze o momencie, kiedy tron Chrystusa wznosi się ponad murami Nowego Jeruzalem i gdy Go widzą, „ponad tronem ukazuje się krzyż”¹. Píše też: „Wobec obrazu Golgoty z jej tajemniczą Ofiarą grzesznicy będą potępieni”². Możemy chyba dojść do wniosku, że to, co powoduje mękę niepobożnych, to obraz miłości Bo-

żej ukazany przez Baranka. Miłość ta spowoduje w nich poczucie winy. Zobaczą siebie takimi, jakimi naprawdę są, jednocześnie zdając sobie sprawę z odłączenia na wieki od tego wspaniałego Boga. Ból ten będzie przeogromnie rozdzierający. Można właściwie powiedzieć, że miłość Boża objawiona w ofiarniczej śmierci Baranka, która napełnia serca ludu Bożego radością i wdzięcznością, serca niepobożnych napełni intensywnym bólem i poczuciem winy. Gdyby przyjęli dar zbawienia oferowany im przez Baranka, uniknęliby sądu i potępienia. Objawienie się Baranka niepobożnym doprowadzi kosmiczny konflikt do zakończenia i zapoczątkuje w kosmosie wieczny pokój.

Kosmiczna harmonia

Podczas Sądu Ostatecznego najbardziej przekonującym dowodem przedstawionym przez Boga niepobożnym oraz szatanowi i jego demonom będzie Jego samoofiarnicza miłość ukazana na krzyżu przez Baranka, który został zabity. Będzie to w rzeczywistości jedyny i wystarczający dowód, który On przedstawi. Jego przekonująca moc jest niezgłębiona, gdyż będzie utrzymywać cały wszechświat w jedności poprzez wieczność. Patrząc na poświęcającego swe życie w dobrowolnej ofierze Baranka, moce zła uznają i wyznają, że Bóg rzeczywiście jest sprawiedliwy w swoim osądzie ich działań; że należy im się śmierć, gdyż taką drogę obrali. Jan przewidywał ten moment, gdy napisał, że „wszelkie stworzenie, które jest w niebie i na ziemi, i pod ziemią, i w morzu, i wszystko, co w nich jest, mówiło: Temu, który siedzi na tronie, i Barankowi, błogosławieństwo i cześć, i chwała, i moc na wieki wieków” (Ap 5,13; por. Jud

14-15). Cały wszechświat jednogłośnie wyzna, „że Jezus Chrystus jest Panem, ku chwale Boga Ojca” (Flp 2,11). W ostatecznym ogniu wszechświat zostanie oczyszczony z obecności złych mocy i skutków ich działań. A potem „widziałem nowe niebo i nową ziemię” (Ap 21,1).

Konkluzja

Ramami kosmicznego konfliktu jest miłość. Zanim zaczął się grzech, wszechświat tętnił życiem w doskonałej harmonii i mocy miłości; i zanim konflikt dobiegnie końca, miłość przywiedzie wszystko z powrotem do doskonałej harmonii. U samego sedna poselstwa trzech aniołów jest najwspanialsza historia o wymiarach kosmicznych, którą ma usłyszeć cały świat, przygotowując się na przyjście Chrystusa. Kościół winien być gotowy na każdy wysiłek, aby wszystkie jego nauki (szczególnie eschatologia) i działalność były skoncentrowane na wiecznej ewangelii zbawienia przez wiarę w Baranka (zob. Ap 14,12). To jest poselstwo Pana do świata, które powinno zostać ucieleśnione w naszych słowach i czynach.

¹ E.G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2019, s. 400. ² Tamże, *Życie Jezusa*, Warszawa 2013, s. 40.

Pytania

Jak możemy dzielić się z innymi doskonałą równowagą między miłością a sprawiedliwością w charakterze Bożym?

Przedyskutuj cytaty z dzisiejszej czytanki: „Ramami kosmicznego konfliktu jest miłość”. Jaki ma to wpływ na nasze codzienne życie z Jezusem?

W jaki sposób możemy najlepiej dzielić się dobrą nowiną poselstw trzech aniołów z następnym pokoleniem adwentystów?

POSELSTWA TRZECH ANIOŁÓW

FUNDAMENT NASZEGO STANOWISKA W CZASACH KOŃCA

Widziałam grupę ludzi trzymających się mocno i dobrze strzeżonych, niedających żadnego posłuchu tym, którzy chcieli zachwiać silną wiarą zboru. Bóg spoglądał na nich z upodobaniem. Pokazano mi trzy stopnie: pierwsze, drugie i trzecie poselstwo anielskie. Towarzyszący mi anioł rzekł: „Biada temu, kto będzie próbował poruszyć chociażby jedną belkę lub wyjąć chociażby jedną szpilkę z tych poselstw. Należyte ich zrozumienie jest rzeczą wielkiej wagi. Los duszy zależy od sposobu, w jaki przyjmie te poselstwa.

Ponownie przejrzałam wszystkie trzy poselstwa i zobaczy-

łam, jak drogo lud Boży zapłacił za swe doświadczenia. Wierni doszli do celu po wielu cierpieniach i ciężkich walkach. Bóg ich prowadził krok za krokiem, aż postawił na pewnym i niezachwianym fundamencie. Widziałam, jak zbliżano się do niego i badano fundament. Jedni z radością natychmiast zajmowali na nim miejsce, inni zaczęli w fundamencie szukać skaz. Pragnęli poczynić poprawki, wtedy — ich zdaniem — fundament byłby doskonalszy, a lud szczęśliwszy.

Byli i tacy, którzy schodzili z fundamentu, uważając, że jest źle zbudowany. Widziałam, że prawie wszyscy stali na nim mocno i na-

pominali tych, którzy zeszli, aby przestali narzekać, bowiem sam Bóg był budowniczym i nie powinni walczyć przeciwko Niemu. Przypominając sobie cudowne dzieło Boże, które przywiodło ich do tej silnej opoki, wznosili oczy ku niebu i głośno chwaliąc Boga, skłaniali narzekających do ponownego wstąpienia w pokorze na opuszczony fundament.

Moją uwagę skierowano na czasy, kiedy zwiastowane było pierwsze przyjście Chrystusa. Jan został posłany w duchu i mocy Eliasza, aby przygotować drogę Chrystusowi. Kto odrzucił świadectwo Jana, nie mógł korzystać z nauk Jezusa. Oporni wobec zapowiedzi Jego przyjścia ludzie nie byli zdolni przyjąć najsilniejszych dowodów wskazujących, że Chry-

“Upewnij się, że budujesz na skale. Nie ryzykuj, pozostawiając wieczność kwestii prawdopodobieństwa”

stus był Mesjaszem. Szatan coraz bardziej opanowywał tych, którzy odrzucili poselstwo Jana, aż doszło do odrzucenia i ukrzyżowania Chrystusa. Po zabiciu Jezusa znaleźli się w takiej sytuacji, że w dniu zesłania Ducha Świętego nie mogli otrzymać błogosławieństwa, które wskazało drogę do niebiańskiej świątyni.

Rozdarcie zasłony w świątyni wskazywało, że starotestamentowe ofiary i obrzędy nie będą więcej przyjmowane. Prawdziwa ofiara została złożona i przyjęta. Duch Święty, który zstąpił w dniu Pięćdziesiątnicy, oderwał umysły uczniów od świątyni ziemskiej i skierował do niebiańskiej, dokąd wszedł Chrystus z własną krwią, aby obdarzyć swych naśladowców dobrodziejstwem pojednania. Żydzi pozostali w całkowitej ciemności. Stracili światło, jakie mogli otrzymać. Nadal polegali na daremnych ofiarach i darach. Nie wiedzieli, że funkcję świątyni ziemskiej przejęła świątynia niebiańska, więc nie mogli korzystać z orędownictwa Chrystusowego w niebie.

Wielu z przerażeniem myśli o postępowaniu Żydów, którzy odrzucili i ukrzyżowali Chrystusa. Czytając opis haniebnego czynu, ludzie sądzą, że miłują Zbawiciela i nie zaparliby się Go jak Piotr ani nie ukrzyżowaliby Go jak Żydzi. Leczą Bóg, który czyta w sercu każdego, wystawia na próbę wiarę i rzekomą miłość do Jezusa.

Niebo z największym zainteresowaniem śledziło, jak ludzie przyjmą pierwsze poselstwo

anielskie. Niestety wielu z tych, którzy utrzymywali, że miłują Jezusa, i wylewali łzy przy czytaniu opisu Jego śmierci krzyżowej, wyśmiewało wiadomość o Jego bliskim przyjściu. Zamiast z radością przyjąć poselstwo, uważali je za fałsz. Nienawidzili i wyłącza- li ze swych Kościołów te osoby, które z utęsknieniem oczekiwały Jego przyjścia. Ci, którzy odrzucili pierwsze poselstwo, odrzucili tym samym błogosławieństwo drugiego poselstwa oraz dobrodziejstwo „krzyku o północy”, który miał w wierze przygotować lud Boży do wejścia z Chrystusem do najświętszego w niebiańskiej świątyni. Odrzucając dwa poprzednie poselstwa, stracili tak dalece zdolność pojmowania, że nie potrafili dojrzeć żadnego światła w trzecim poselstwie anielskim, wskazującym drogę do miejsca najświętszego¹.

Widziałam, że tak jak Żydzi ukrzyżowali Chrystusa, tak nominalne Kościoły ukrzyżowały te poselstwa, stąd nie znają drogi do najświętszego i nie mogą mieć pożytku z wstawiennictwa Chrystusa, jakie tam się odbywa. Jak Żydzi przynoszą swe bezwartościowe ofiary, tak oni przynoszą swe bezużyteczne modlitwy do miejsca, z którego Jezus już odszedł; a szatan, zadowolony z tego zwiedzenia, przyjmuje religijną postawę i kieruje umysły tych nominalnych chrześcijan ku samemu sobie, działając ze swą mocą, swymi znakami i kłamliwymi cudami, by udoskonalić swą

pułapkę. Jednych oszukuje na jeden sposób, innych na drugi. Ma przygotowane różne zwiedzenia dla różnych osób. Niektórzy patrzą z obrzydzeniem na jedno zwiedzenie, jednocześnie chętnie przyjmując inne. Niektórych szatan zwodzi spirytyzmem. Przychodzi także jako anioł światłości i rozszerza swój wpływ na cały kraj przez fałszywe ożywienia. Kościoły się cieszą i uważają, że to Bóg cudownie działa na ich rzecz, gdy w rzeczywistości jest to inny duch. Podniecenie minie i pozostawi świat i Kościół w gorszym stanie niż przedtem.

Widziałam, że Bóg ma szczerze dzieci wśród nominalnych adwentystów i upadłych Kościołów i zanim zostaną wylane plagi, ich duchowni i wyznawcy będą wywołani z tych Kościołów, i z radością przyjmą prawdę. Szatan wie o tym i zanim zabrzmi głośnie wołanie trzeciego anioła, wywoła w tych religijnych społecznościach podniecenie, aby ci, którzy odrzucili prawdę, myśleli, że Bóg nadal jest z nimi. Ma on nadzieję zwieść szczerych i doprowadzić ich do przekonania, że Bóg nadal działa w ich Kościołach. Jednak światło będzie świeciło i wszyscy, którzy są szczerzy, opuszczą upadłe Kościoły i połączą się z resztką².

* * *

Głoszenie poselstw pierwszego, drugiego i trzeciego anioła zostało umiejscowione przez Słowo natchnienia. Ani palik czy szpilka nie mogą zostać usunięte. Żaden ludzki autorytet nie ma prawa do zmieniania położenia tych poselstw, tak jak nie ma prawa do zastępowania Starego Testamentu Nowym. Stary Testament to ewangelia w ilustracjach i symbolach. Nowy Testament to zasadnicza treść. Jedno jest tak

samo niezbędne, jak i drugie. Stary Testament przedstawia lekcje płynące z ust Chrystusa, a lekcje te w żadnym szczególe nie utraciły swojej mocy.

Poselstwa pierwsze i drugie zostały przekazane w 1843 i 1844 roku, a teraz żyjemy w czasie głoszenia trzeciego, jednak wszystkie trzy poselstwa mają nadal być głoszone. Jest to tak samo niezbędne teraz, jak kiedykolwiek wcześniej, by były one powtórzone tym, którzy szukają prawdy. Nasze głoszenie ma rozbrzmiewać piórem i głosem, ukazując ich porządek i zastosowanie prorocत्व prowadzących nas do poselstwa trzeciego anioła. Nie może być trzeciego bez pierwszego i drugiego. Poselstwa te mamy przekazywać światu w publikacjach, w wykładach, ukazując w linii proroczej historii te rzeczy, które miały miejsce, i te rzeczy, które nastąpią³.

Naszym dziełem jest głosić przykazania Boże i świadectwo Jezusa Chrystusa. „Przygotuj się na spotkanie twojego Boga”

(Am 4,12) to ostrzeżenie, które ma zostać przekazane światu. Jest to ostrzeżenie skierowane do nas indywidualnie. Jesteśmy wezwani do tego, by złożyć z siebie wszelki ciężar i grzech, który nas usidla. Istnieje dla ciebie dzieło do wykonania, mój bracie, zaprzęgnięcie się w jarzmo z Chrystusem. Upewnij się, że budujesz na skale. Nie ryzykuj, pozostawiając wieczność kwestii prawdopodobieństwa. Możesz nie dożyć tego, by uczestniczyć w niebezpiecznych scenach, w które obecnie wkraczamy. Życie nikogo z nas nie jest gwarantowane w jakimkolwiek czasie. Czy nie powinieneś czuwać w każdej chwili? Czy nie powinieneś dokładnie badać siebie samego i pytać: czym będzie dla mnie wieczność?

Wielkim brzemieniem każdej duszy powinny być pytania: Czy moje serce jest odnowione? Czy moja dusza jest przemieniona? Czy moje grzechy są przebaczone przez wiarę w Chrystusa? Czy narodziłem się na nowo? Czy sto-

suję się do zaproszenia: „Pójdźcie do mnie wszyscy, którzy jesteście spracowani i obciążeni, a Ja wam dam ukojenie”? (Mt 11,28). Czy wszystko uznajesz za szkodę wobec doniosłości, jaką ma poznanie Chrystusa Jezusa? I czy uważasz za swój obowiązek wierzyć każdemu słowu, które pochodzi z ust Bożych?⁴

ELLEN G. WHITE

¹ E.G. White, *Historia zbawienia*, Warszawa 2007, s. 237-238. Cały artykuł jest kompilacją tego i kolejnych cytatów z kolejnych przypisów. Dla ułatwienia zrezygnowano z cudzysłowów wprowadzających cytaty. ² Tamże, *Early Writings*, Washington D.C. 1882, 1945, s. 258-261; por. tamże, *Doświadczenia i widzenia oraz dary Ducha*, Polski Dom Nakładowy Sp. z ogr. Odp., Warszawa, b.r., s. 225-226. ³ Tamże, *Wybrane poselstwa*, t. 2, Wydawnictwo Orion plus, 2009 — <https://m.egwritings.org/pl>, s. 100. ⁴ Tamże, s. 110.

Pytania

Czego możemy się nauczyć od tych, którzy ogłosili pierwsze przyście Jezusa? Dlaczego ma to znacznie dla tych, którzy czekają na drugie przyście Jezusa?

Jak możemy twórczo dotrzeć z poselstwami trzech aniołów do ludzi wokół nas, którzy nie mają zrozumienia prawdy biblijnej?

NOWOŚĆ! PODUDKI 2022

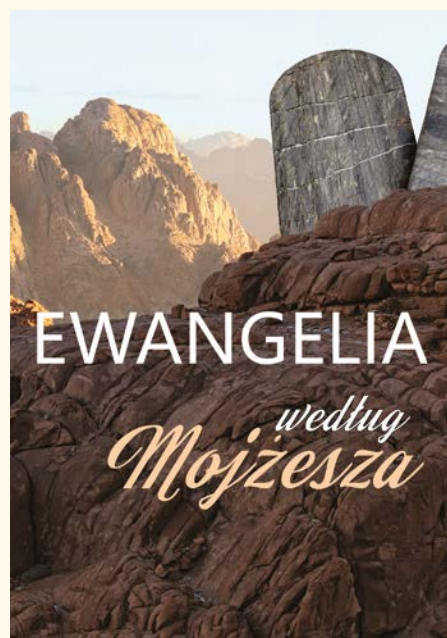
Zbiór krótkich refleksji na każdy dzień roku opartych na przesłaniu Pięcioksięgu (Mojeszowego) zwanego także Torą. Pięcioksiąg to podstawa całej Biblii. Zawiera on wszystkie ogólne prawdy chrześcijańskie. W rzeczywistości Tora to ewangelia oraz wspaniałe objawienie się Boga ludziom — to, kim On jest i w jaki sposób działa.

Książka ta otwiera przed czytelnikiem inny świat i zachęca do naśladowania naszego Zbawiciela — do prawdziwego chodzenia z Bogiem oraz do radosnego posłuszeństwa Jego woli.

W sprzedaży: przełom listopada i grudnia 2021r.

Dr **Jiří Moskala** jest dziekanem i profesorem egzegezy i teologii Starego Testamentu w Adwentystycznym Seminarium Teologicznym przy Uniwersytecie Andrews w Stanach Zjednoczonych. Wcześniej pracował jako pastor, administrator, wykładowca i rektor w Czechach. Napisał wiele artykułów i książek w językach czeskim.

Str. 371. Oprawa miękka. Cena detaliczna 47 zł. Cena dla zborów 42 zł.

BÓG?

CZY ON ISTNIEJE

OGLĄDAJ PROWADZONE PRZEZ CENIONEGO MÓWCĘ
PROGRAMY, KTÓRE MOGĄ ZMIEŃĆ TWOJE ŻYCIE!

PASTOR **DAVID ASSCHERICK** OFERUJE ŚWIEŻE
SPOJRZENIE NA TAJEMNICE DOTYCZĄCE BOGA.

PRÓBUJE TEŻ ODPOWIEDZIEĆ NA TRUDNE ŻYCIOWE PYTANIA.

- 31 października **CZYM JEST PRAWDA?**
- 3 listopada **KIM JEST BÓG?**
- 7 listopada **CZY WIARA W BOGA JEST LOGICZNA?**
- 10 listopada **EWOLUCJONIZM CZY INTELIGENTNY PROJEKT?**
- 14 listopada **DLACZEGO CIERPIĄ DZIECI?**
- 17 listopada **CZY JEST SPRAWIEDLIWOŚĆ NA ZIEMI?**
- 21 listopada **KIM JEST JEZUS?**
- 24 listopada **CZY BÓG MA CZAS?**
- 28 listopada **CO Z TYM KOŚCIOŁEM?**
- 1 grudnia **CO SIĘ DZIEJE PO ŚMIERCI?**
- 5 grudnia **MIŁOŚĆ CZY PIEKIELNE KATUSZE?**
- 8 grudnia **JAK ZACZAĆ WSZYSTKO OD NOWA?**

OGLĄDAJ: **www.KimJestBog.pl**

PREMIERA: **31 października 2021, godz. 18**